



Dan Lungu scrie într-un fel în care ne putem regăsi fiecare și acesta nu este nicidecum un lucru lipsit de semnificație. La masa de cazino a prozei contemporane, autorul în cauză mizează în Cum să uiți o femeie pe cartea câștigătoare a niciodată old-fashioned-ului realism. Volumul ni se înfățișează fără echivoc, transparent, prin titlul vag romantic, ca un roman de dragoste exact așa cum se și găsește de fapt. Simplul amănunt de a scrie în 2010 un roman de un "lirism sobru, viril", cum sugerează Alex Ștefănescu pe coperta patru, conține o doză de pericol livresc. Însă lui Dan Lungu i-a reușit, spre mirarea-mi personală.

Așa cum propune imaginea de pe copertă-o ușor camilpetresciană și totuși altă d-nă T, parcurgând, s-ar părea, celebra stradă îngustă din Sibiu- personajul central al cărții este "o iubită", Marga. Fină, pretențioasă, răsfățată- fată de nomenclaturist-, feminină și senzuală, Marga îi sfâșie inima lui Andi când îi lasă un bilet cu anunțul că pleacă într-o direcție necunoscută. Între "flegmaticul" Andi și frumușica Marga începuse cu un an și jumătate în urmă o iubire studentească. Ajung să lucreze ambii la același ziar local și să împartă o garsonieră. Cu plimbări și shoppinguri, cu tandrețe și sex, cu mici îmbufnări feminine și cu nu puține accese de jenă financiară masculină, cuplul lor îi apăsărea lui Andi ca fiind tot ce ar putea să-i ofere viața mai bun.

Imediat după plecarea Margăi, Andi nu-și mai permite garsoniera și va ajunge să fie găzduit pe un oarecare termen de un prezbiter neoprotestant, Set. În contextul acesta voi sublinia, și în cazul lui Dan Lungu, prezența arhetipului tematic al blocului comun, și "comun-ist" deopotrivă, care este o temă ce unește generația literară a ultimelor două decenii. La Mircea Cărtărescu în

Orbitor, la Lucian Dan Teodorovici în Circul nostru vă prezintă, la Dan Miron în Urbancolia și la alții, blocul, ca un inexpugnabil acasă, este un spațiu halucinatoriu prin promiscuitatea sa. Iată cum debutează romanul ce-l avem sub lupă: "Era o lumină soioasă și întregul imobil mirosea a cartofi prăjiți. Un miros intrat în tencuială, care încă de la intrare te învelea, domestic, într-o aureolă olfactivă ca într-un scămoșat halat de casă ." (p. 5) Întreaga poetică lansată de modernismul proustian și fondată pe memoria afectivă provocată de mirosul agreabil se regăsește aici tradusă în românește prin mirosul specific al scări de bloc vechi, autohton. Imaginarul colectiv tresare involuntar la acest iz profund, căci , iată, Dan Lungu scrie atât de "pe românește", cu accent local, așa cum a remarcat și critica din străinătate a autorului.

Un model de trai foarte românesc, deci, au Andi și Marga, cu bani puțini, cu baie mică, cu frigider golaș și cu vecini certăreți, zi de zi. Blocul ca spațialitate livrescă este acel ceva pe care românii îl cunosc atât de bine și îl disprețuiesc atât de mult. Simpla descriere a acestui teatru cotidian al românului majoritar trezește o emoție tulbure, dar și cathartică prin punerea degetului artistic pe rana noastră cea de toate zilele.

Alt tip de emoție trezește în cititor neliniștea personajului masculin care se erijează într-un detectiv atipic hălăduind prin propriile stări de suflet pentru a rezolva tema –interogație a cărții: de ce l-a părăsit Marga? Apoi, a treia sursă, și cea mai generoasă, de lirism vine din portretizarea femeii atât de dragi. O afecțiune necondiționată provoacă orice gest mărunț al capricioasei Marga în Andi cel iubitor și mult răbdător: "În magazin era răcoare și sub pânza subțire a rochiei i se ghiceau sânii ariciți. Între sprâncene, preocuparea îi săpase o cută dulce, numai bună de descrescit cu un sărut. Concentrarea îi dădea un aer copilăros, irezistibil.(...)Margăi i se adunase rochia între pulpe, punându-i în evidență linia muzicală a picioarelor, șoldurile dezinvolve și fesele sculpturale. Clipind din ochi, i-am făcut o fotografie pentru memoria mea intimă." (p.178) În era imaginii, când iconii ne-au răpit expresivitatea personală și ne-au imortalizat pe rețelele de socializare, Dan Lungu ne sugerează să ne accesoriem cu un niște trăiri pline de afecțiune pe post de instantanee digitale. Să purtăm în inimă albumele secrete, absolut secrete, ale momentelor noastre de grație, secunde de fericire care să ne aline când viața lipsită de D-zeu și de certitudini, de siguranță financiară și de satisfacții spirituale ne sufocă. Dincolo de pierderea unei iubiri, a doua temă a romanului este una filozofică legată de posibilitatea umană de a face alegeri în dragoste sau în credință. Prezentarea unei comunități neoprotestante se justifică prin exemplificarea faptului că ei au ales, pascalian, să creadă, ca și cum, dacă D-zeu n-ar exista, ar trebui inventat. În ultimă instanță, suntem provocați să ne întrebăm pe noi înșine cât este alegere și cât este credință în relația de cuplu contemporană. Prin toate aceste tematizări, prin stilul suplu, transparent, neeconomicos la nivelul stărilor de suflet și al celor de conștiință, nu în ultimul rând autoironic, prozatorul Dan Lungu se distinge printr-un eficient umor pe care îl veți recunoaște ca "brand de națiune". Și, nu în ultimul rând, ne reconfortăm degustând acest umor moldovenesc mai ales atunci când Dan Lungu îl revarsă, și îl revarsă din plin, asupra ipocrizei societăți românești,

intens infuzate mediatic.

Scris de Anca Giura

Susa: Bookblog.ro